

Σωτήρη Βλάχου

ΣΥΡΙΖΑ: ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ

Σε αυτή τη συζήτηση πρέπει
να συμμετέχει κάθε Συριζαίος με τον πιο ενεργό τρόπο

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ, ΛΕΥΚΩΣΙΑ 2019

«ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ ΠΙΣΩ»

Πολύ κατώτερη των περιστάσεων η αποτίμηση της Κεντρικής Επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ

«**Ποτέ ξανά πίσω**» ήταν το κεντρικό προεκλογικό σλόγκαν του Προέδρου του Κόμματος. Και όμως είμαστε ξανά πίσω, με αυτοδύναμη κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας που έχει δείξει δείγματα γραφής για τον αντιδραστικό χαρακτήρα της από τις πρώτες κιόλας μέρες της διακυβέρνησής της.

Η Νέα Δημοκρατία είναι εδώ για να περάσει σαν οδοστρωτήρας πάνω από δικαιώματα και κατακτήσεις, και όμως την ικανοποίηση τους εκφράζουν από τα ανώτατα δώματα του ΣΥΡΙΖΑ... διότι ο ΣΥΡΙΖΑ παραμένει υπολογίσιμη αντιπολιτευτική δύναμη.

Τα εκλογικά ποσοστά

Μέσα στα πλαίσια της αποτίμησης των εκλογικών αποτελεσμάτων από μέρους της ηγετικής ομάδας του Σύριζα, γίνεται σύγκριση με τα ποσοστά του Σεπτεμβρίου του 2015 που ανήλθαν στο 35.46%. Με το συμπέρασμα να είναι ότι η πτώση ήταν μόνο 4 ποσοστιαίες μονάδες. Και μάλιστα σε συνθήκες **«διαρκούς υπονόμευσης από το εσωτερικό και το εξωτερικό αλλά και πρωτοφανούς επίθεσης από τα κυρίαρχα ΜΜΕ...»** (Αποτίμηση Κεντρικής Επιτροπής)

Έτσι, κάτω από τέτοιες συνθήκες, το αποτέλεσμα **«όχι μόνο δεν είναι ευκαταφρόνητο, αλλά αποτελεί παρακαταθήκη για την δημιουργία μιας νέας προοδευτικής, αριστερής κοινωνικής πλειοψηφίας...»**

Είναι, όμως, εντελώς λανθασμένη η σύγκριση με τα εκλογικά ποσοστά του Σεπτεμβρίου του 2015. Η πραγματική σύγκριση, αυτή που δείχνει το μεγάλο πισωγύρισμα, είναι αυτή με το 62% του Δημοψηφίσματος. Που εκεί κι αν ήταν διαρκής η υπονόμευση από εσωτερικό και εξωτερικό και πρωτοφανής η επίθεση από τα κυρίαρχα ΜΜΕ.

Και όμως ο ΣΥΡΙΖΑ τότε, κόντρα σε όλους, ακόμα και την απαράδεκτη στάση της ηγεσίας του ΚΚΕ, τους ταρακούνησε όλους, με το απίστευτο 62% στήριξης που του έδωσε η ελληνική κοινωνία.

Είναι τεράστια η οπισθοχώρηση απ' αυτό το αποτέλεσμα. Που παίρνει ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις, όταν πάρουμε ως δεδομένο ότι μεγάλος αριθμός ψήφισε Σύριζα, όχι διότι ήταν ικανοποιημένοι από την πολιτική του, αλλά διότι ξέρουν καλά τι σημαίνει Δεξιά.

Προβληματικά τα συμπεράσματα της αποτίμησης

Για ανακοπή της συρρίκνωσης της ελληνικής οικονομίας μιλά η αποτίμηση. Χωρίς να αναφέρει όμως ότι αυτή έχει επιτευχθεί σ' ένα πολύ χαμηλό επίπεδο. Η απόσταση από τα οικονομικά επίπεδα πριν την κρίση, και ακόμα περισσότερο η απόσταση από το βιοτικό επίπεδο των απλών ανθρώπων πριν την κρίση είναι τεράστια.

Κατάφερε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, αναφέρεται, «**να ρυθμίσει το ελληνικό χρέος**». Από διαγραφή του, ή έστω διαγραφή μεγάλου μέρους του, καταλήξαμε στη ρύθμιση του. Που σημαίνει μόνο αναστολή δόσεων, με όλους τους τόκους να λειτουργούν, μετατρέποντας το ελληνικό χρέος σε πραγματική εκρηκτική ύλη όταν θα έλθει η στιγμή της αποπληρωμής του.

Προβληματική είναι επίσης και η αναφορά σε μείωση της ανεργίας, όταν κοντά ο ένας στους τρεις εργαζόμενους δουλεύει με συμβάσεις μερικής απασχόλησης και δεν θεωρείται άνεργος.

Καμιά αναφορά δεν έγινε στην εγκατάλειψη της διεθνιστικής προοπτικής του ΣΥΡΙΖΑ πριν την συνθηκολόγηση, και στους λόγους για τους οποίους αυτή εγκαταλείφθηκε.

Για ελληνική χρεωκοπία μιλά η Κεντρική Επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ, ό,τι έκανε εδώ και καιρό η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Για την οποία, απλά ευθύνονται οι προηγούμενες κυβερνήσεις. Και μετατρέπει την ελληνική κρίση που είναι μέρος της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης σε εθνική ευθύνη, για την οποία η Ελλάδα πρέπει να πληρώσει το ανάλογο τίμημα, δικαιώνοντας τον Σόιμπλε και τους θεσμούς.

Βεβαίως και έχουν ευθύνη οι προηγούμενες κυβερνήσεις για την οικονομική κρίση, που δεν μπορεί να εστιαστεί, όμως, στο ότι απέτυχαν να διαχειριστούν τον ελληνικό καπιταλισμό, κάτι που νόμισε ότι μπορούσε να κάνει η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά στο ότι τον εξυπηρετούσαν, απόλυτα υποταγμένες στη θέληση του.

Αυτό υποτίθεται θα άλλαζε ο ΣΥΡΙΖΑ. Το καπιταλιστικό οικονομικό πλαίσιο που επιβάλλεται σε όλους, ώσπου παραμένει αναλλοίωτο. Θα το άλλαζε σε συμμαχία με την Ευρωπαϊκή Αριστερά. Τώρα, με τη μετατροπή της καπιταλιστικής κρίσης σε ελληνική χρεωκοπία, αφήνει ευθύνη πάνω του μόνο την καλύτερη διαχείριση της καπιταλιστικής οικονομίας από αυτήν που μπορούν οι γνήσιοι εκπρόσωποι της καπιταλιστικής Ελλάδας. Ένας τέτοιος στόχος είναι εντελώς καταδικασμένος.

Τελικά είναι καλά ή κακά τα μνημόνια;

Ο ΣΥΡΙΖΑ κατάφερε, όπως αναφέρεται στην αποτίμηση, «**να ολοκληρώσει το τρίτο πρόγραμμα δημοσιονομικής προσαρμογής εξυγιαίνοντας τα δημόσια οικονομικά...**».

Αν, όμως, η ολοκλήρωση του τρίτου προγράμματος, δηλαδή των μνημονίων και της λιτότητας, οδήγησε σε εξυγίανση των δημοσίων οικονομικών, τότε γιατί είναι κακά τα μνημόνια και η λιτότητα; Πρέπει να απαντήσει η ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ πάνω σε αυτό.

Αν «**ο ... στόχος αυτής της κυβέρνησης και του ΣΥΡΙΖΑ ... ήταν η ολοκλήρωση του προγράμματος προσαρμογής, ώστε να απαλλαγεί η χώρα από τους σκληρούς μνημονιακούς καταναγκασμούς που επέβαλλε ο αποκλεισμός της χώρας από τις αγορές χρήματος...**» σε τι διαφέρει από τους στόχους της Νέας Δημοκρατίας;

Αν ο στόχος είναι η έξοδος στις αγορές, τις ίδιες αγορές που τόσο καθαρό έκαναν προεκλογικά ότι θέλουν τη Νέα Δημοκρατία στην κυβέρνηση της χώρας, τότε η επιλογή της Νέας Δημοκρατίας για να «φτιάξει» τα ελληνικά οικονομικά, είναι πολύ πιο υποσχόμενη από την επιλογή ΣΥΡΙΖΑ.

Οι στόχοι μετά την ήττα

«Ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να γίνει ένα κόμμα μαζικό... νεανικό... λαϊκό... που δε θα μιλάει εξ' ονόματος των αδυνάτων, αλλά θα είναι το κόμμα των αδυνάτων... κόμμα πράσινο... κόμμα των δικαιωμάτων... κόμμα δημοκρατικό και σύγχρονο...»

Μπορείς να βάζεις ό,τι στόχους θέλεις. Το ζήτημα είναι αν οι πολιτικές σου συνάδουν με τους

στόχους σου, αν είναι όχημα που οδηγεί στην επίτευξη των στόχων σου. Και μόνο «ένα κόμμα με ισχυρή αριστερή ταυτότητα, και στόχο τον σοσιαλισμό με δημοκρατία και ελευθερία», κάτι που επίσης αποτελεί στόχο, όπως καταγράφει η αποτίμηση της ΚΕ, μπορεί να καταφέρει όλα τα πιο πάνω.

Μπορεί να υπάρχει όμως ο σοσιαλισμός ως στόχος, με τις τράπεζες να παραμένουν ιδιωτικές και με τη σοσιαλιστική κυβέρνηση να αναζητά επενδύσεις από τις αγορές; Δεν υπάρχει πιο μεγάλη αντίφαση.

Σωστά αναφέρει η αποτίμηση της ΚΕ Σύριζα ότι «...η ηγεσία του ΚΚΕ επιμένει να μεταθέτει

την επίλυση όλων των προβλημάτων των λαϊκών τάξεων σε ένα μακρινό μέλλον, του οποίου οι προϋποθέσεις έλευσης είναι άγνωστο πώς θα δημιουργηθούν». Δεν είναι όμως λιγότερο προβληματικό να μιλάς για σοσιαλισμό χωρίς να κάνεις καμιά προσπάθεια προσδιορισμού του, όταν μάλιστα όλη η πολιτική σου είναι απόλυτα εναρμονισμένη στα πλαίσια του σημερινού συστήματος.

Το ίδιο προβληματικός είναι και ο στόχος για «ένα κόμμα που θα εκφράζει τη νέα, μεγάλη, δημοκρατική, προοδευτική και αριστερή παράταξη στη χώρα μας, και στο οποίο θα χωρούν όλοι: αριστεροί ριζοσπάστες, αριστεροί σοσιαλιστές, δημοκράτες κομμουνιστές, σοσιαλδημοκράτες, οικολόγοι πράσινοι αλλά και πολίτες προερχόμενοι από το δημοκρατικό κέντρο».

Στη μεγάλη δημοκρατική, προοδευτική και αριστερή παράταξη χωρούν όλοι, ή καλύτερα πρέπει να κερδηθούν όλοι που είναι θύματα της καπιταλιστικής κρίσης, οι εργαζόμενοι, οι μικρομεσαίοι οι αγρότες. Αυτός ο στόχος θα επιτευχθεί αφού το κόμμα πείσει ότι μπορεί να δώσει διέξοδο στα αδιέξοδα της ζωής τους, κάτι που η πρώτη θητεία ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση απέτυχε να κάνει.

Αυτό το χωρούν όλοι, ανεξάρτητα αν είναι σοσιαλδημοκράτες ή και κεντρώοι, μπορεί απλά να σημαίνει αβαρίες στην ιδεολογία τους για να μην τρομάξουν και να έρθουν στο ΣΥΡΙΖΑ.

Είναι τελικά το λιγότερο αφελές να ισχυρίζεται η ΚΕ ότι κατάφερε ο ΣΥΡΙΖΑ «να επαναφέρει την ελληνική οικονομία σε τροχιά ανάπτυξης, παρά την αρνητική οικονομική συγκυρία (επιβράδυνση της ευρωπαϊκής οικονομίας, εμπορικός πόλεμος ΗΠΑ – Κίνας)».

Ο εμπορικός πόλεμος μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας είναι μια πολύ σοβαρή απειλή για την παγκόσμια οικονομία, όπως και άλλες. Δεν έχουν δείξει όμως ακόμα τα δόντια τους. Που όταν το κάνουν

ούτε οι αμερικάνικες εθνικές λύσεις θα μπορούν να διασώσουν την αμερικανική οικονομία, πόσο μάλλον οι ελληνικές εθνικές λύσεις την ελληνική οικονομία.

Προσπαθεί ακόμα η ΚΕ να πείσει ότι ο Σύριζα έβγαλε την Ελλάδα από την κρίση, όταν οι ελληνικές τραπεζικές μετοχές έχασαν πάνω από το 20% της αξίας τους μέσα στο πρώτο δεκαπενθήμερο του Αυγούστου. Όταν η παγκόσμια οικονομία κλυδωνίζεται ξανά και ένα σωρό ενδείξεις στις οποίες αναφερθήκαμε επανειλημμένα, σκιαγραφούν επικείμενη νέα παγκόσμια καθίζηση.

Αρνούμενοι όμως ότι απέτυχαν να αντιμετωπίσουν την κρίση και την φτωχοποίηση, αρνούμενοι να εντοπίσουν τους λόγους αυτής της αποτυχίας, καταδικάζουν τον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ αλλά και την ελληνική κοινωνία.

«Ο Σύριζα δεν μπορεί να είναι ένα κόμμα μη κόμμα»

Η συζήτηση για το τι πήγε στραβά στη τετράχρονη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και τι πρέπει να γίνει, φαίνεται να έχει ανοίξει για τα καλά μέσα στην κοινωνία. Κάτι που δίνει μια αισιόδοξη νότα και αντισταθμίζει, σε κάποιο τουλάχιστον βαθμό, την ιδιαίτερα απογοητευτική εικόνα της ηγετικής ομάδας ΣΥΡΙΖΑ. Που περιορίζεται στο να αναδεικνύει τα «επιτεύγματά» της, δυστυχώς για αυτήν στα πρόθυρα μιας νέας παγκόσμιας καθίζησης που οδήγησε ήδη σε μεγάλη πτώση των μετοχών των ελληνικών τραπεζών, και ότι η διακυβέρνηση Νέας Δημοκρατίας είναι χειρότερη.

Ότι η Νέα Δημοκρατία είναι ότι χειρότερο μπορούσε να συμβεί στον Ελληνικό λαό, με εξαίρεση τη Χρυσή Αυγή, είναι μια πραγματικότητα που ολοένα και περισσότερο θα αναδεικνύεται με την πάροδο του χρόνου.

Αυτό που ωστόσο πρέπει να απαντηθεί είναι το πως μπόρεσε αυτή η δύναμη να βρεθεί ξανά στην εξουσία. Και τι γίνεται τώρα. Απαντήσεις όπως «**τα ΜΜΕ ήταν δικά τους**» και ότι «**άσκησαν μια εξοντωτική επίθεση στην Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ**», δεν μπορούν να εξηγήσουν το φαινόμενο.

Δικά τους ήταν και στην περίπτωση του δημοψηφίσματος. Και η επίθεση τους ακόμα πιο βίαιη. Το μόνο που κατάφεραν όμως τότε που υπήρχε ελπίδα, ήταν να πάρουν την απίστευτη απάντηση του 62%.

Δεν μπορεί κατά την άποψη μας να οδηγηθεί η συζήτηση σε οτιδήποτε ουσιαστικό, αν δεν ξεκινά από την αναγνώριση ότι επί διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ δεν άλλαξε ούτε γιώτα από το θεσμικό πλαίσιο διακυβέρνησης της κοινωνίας. Και ότι η πραγματική εξουσία ποτέ δε βρέθηκε στα χέρια της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Κάτι που και οι ίδιοι άφησαν κάποιες φορές να φανεί ότι παραδέχονται. Αλλά δεν αρθρώνουν ούτε μια λέξη για το πως και πότε θα μπορούσε αυτό να αλλάξει.

Ναι, σε όλη τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ η πραγματική εξουσία διατηρήθηκε στην κρατική μηχανή που ελεγχόταν από τα οικονομικά κυκλώματα και συμφέροντα πολύ περισσότερο από ότι από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Αντίθετα μάλιστα, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ολοένα και περισσότερο προσαρμοζόταν στις διαθέσεις αυτών των συμφερόντων. Και δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, όταν η οικονομική στρατηγική Σύριζα στόχευε στην προσέλκυση επενδύσεων από τις

αγορές. Το αν ο Τσίπρας, η Αχτσιόγλου, ο Χαρίτσης ή οποιοσδήποτε άλλος δεν είναι διεφθαρμένοι, δεν κάνει καμιά διαφορά στο ποια συμφέροντα επιβάλλουν τελικά τη θέληση τους. Αυτή είναι η ωμή πραγματικότητα. Που θα πρέπει να αντικριστεί με τόλμη από κάθε Συριζαίο.

Με τη μη ύπαρξη πια κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ, ο κομματικός Σύριζα βρίσκεται στο κέντρο των εξελίξεων. Και η μορφή που θα πάρει αλλά και η συζήτηση που θα επιτρέψει να εξελιχθεί, έχουν τεράστια σημασία για όλη την κοινωνία.

Ένα πολύ ενδιαφέρον κείμενο του Κώστα Βαξεβάνη, με τίτλο **«Αν ο ΣΥΡΙΖΑ κάνει like στον εαυτό του, χάθηκε»**, παρουσιάστηκε στο Documento. Το κείμενο περιστρέφεται ακριβώς γύρω από το τι μπορεί να είναι το κόμμα Σύριζα. Και ποια πρέπει να είναι η σχέση του με την κοινωνία.

Στα σίγουρα, όπως λέει ο Κ.Β. **«δεν μπορεί να είναι ένα κόμμα, μη κόμμα, σαν αυτό που κατασκεύασε η απολίτικη ελαφρότητα του Σταύρου Θεοδωράκη, χωρίς κομματικές λειτουργίες, δομή και συλλογικότητα...»**

Μια τέτοια τοποθέτηση όμως όχι απλά δεν λύνει το ζήτημα, όπως πολύ σωστά αντιλαμβάνεται ο Κ.Β. αλλά ανοίγει ένα σωρό ζητήματα. Όπως, **«Ποιο... θα είναι το πεδίο της συλλογικότητας ή της κοινής πολιτικής δράσης και της λειτουργίας μεταξύ των μελών ενός σύγχρονου πολιτικού κόμματος; Πως συμφωνείται ή ασκείται η πολιτική; Πώς συνυπάρχουν τα μέλη;»**

Τι συνέβη στον κυβερνητικό ΣΥΡΙΖΑ

Και από την ανάγκη να διευκρινιστούν αυτά, αναδύονται αναμνήσεις από τραυματικές εμπειρίες που πολλοί από εμάς έχουν βιώσει μέσα στα κινήματα της αριστεράς. Όπως αυτή που

περιγράφει ο Κ.Β. όπου το κόμμα, η κομματικότητα και οι άνθρωποι της τοποθετούνταν **«σ'ένα δωμάτιο με αποτοσίγαρα και αέναη αντιπαράθεση για την αριστεροσύνη και το μέτρο της...»**. Σε μια τέτοια κατάσταση το κόμμα **«μοιραία θα χάσει τη σχέση με την κοινωνία, την πραγματικότητα και φοβάμαι και τους λίγους followers»**.

Η αέναη αντιπαράθεση για την αριστεροσύνη και το μέτρο της αποτελεί μια μεγάλη κατάρα στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά με το πλήθος των «μαρξιστικών» αποχρώσεων. Που μπορεί να σκιαγραφηθεί ως η αντιπαράθεση που έχοντας γυρίσει τις πλάτες της σε αυτό που εξελίσσεται στην κοινωνία, στις ίδιες τις μάζες, φτιάχνει διακηρύξεις και «εγκυκλίους» που πολύ λίγο καταφέρνουν να αγγίζουν όποιον έχει την τύχη να τις διαβάσει και που κάθε τόσο αποτελούν αιτία και για τις μεταξύ τους διαρκείς διασπάσεις.

Οι θανάσιμοι κίνδυνοι της εξουσίας

Η αέναη αντιπαράθεση για την αριστεροσύνη και το μέτρο της είναι ένα πρόβλημα. Που μπορεί να αντιμετωπίσει ο ΣΥΡΙΖΑ τώρα που είναι εκτός κυβέρνησης και ανοίγει τη συζήτηση για το τι πήγε στραβά. Δεν είναι όμως αυτό το πρόβλημα που αντιμετώπισε ο Σύριζα στην περίοδο της διακυβέρνησης του, τουλάχιστον μετά την συνθηκολόγηση του και την αποχώρηση των διαφόρων τάσεων.

Το πρόβλημα μετά την συνθηκολόγηση της κυβέρνησης Σύριζα ήταν αυτό που ο ίδιος ο Κ.Β. είχε καταγράψει σε κείμενο του δυο μόνο μέρες μετά τις ευρωεκλογές του περασμένου Μαΐου

«Μετά τον ιστορικό συμβιβασμό του 2015, τα κυβερνητικά στελέχη αναλώθηκαν στη «δυσκολία της διαπραγμάτευσης» και δυστυχώς ετεροπροσδιορίστηκαν και δικαιολογήθηκαν από αυτή...»

«Πολιτικό προσωπικό που νοιαζόταν περισσότερο για τη διαίωτίσή του απ' ό,τι για τον διαφαινόμενο κίνδυνο πως χάνει την ευκαιρία...»

«Με ελάχιστες εξαιρέσεις υπουργών, οι πολλοί λόγω άγνοιας και ανικανότητας παραδόθηκαν σε «ευέλικτους» που εμφανίζονταν ως τεχνοκράτες στην αρχή για να λύσουν θέματα και στη συνέχεια για να διατηρήσουν τον υπουργό στη θέση του...»

«Οι δειλοί ανακάλυψαν το «σεβασμό στους θεσμούς» τους οποίους διύλιζαν την ώρα που κατάπιναν το παλιό σύστημα ή είχαν την αυταπάτη πως θα το κάνουν φιλικό ώστε να τους ανέχεται...»

«Ένα μεγάλο πρόβλημα ήταν πως αρκετά στελέχη του κόμματος και του κρατικού μηχανισμού πίστεψαν στην παρένθεση ΣΥΡΙΖΑ και μεθόδευσαν το πολιτικό τους μέλλον μετά την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ...»

«Ο κομματικός ΣΥΡΙΖΑ παρέμεινε σε πλήρη αναντιστοιχία με τον κοινωνικό ΣΥΡΙΖΑ, τη μεγάλη μάζα δηλαδή που χωρίς να έχει κομματική ένταξη πίστευε στο ΣΥΡΙΖΑ...»

Το πρόβλημα μετά την συνθηκολόγηση της κυβέρνησης Σύριζα ήταν ότι το κυβερνητικό επιτελείο ολοένα και περισσότερο ξέκοβε από τον έλεγχο του κόμματός του, των ανθρώπων που τον ανέδειξαν στην εξουσία. Και ολοένα και περισσότερο αφομοιωνόταν από την κρατική μηχανή στην οποία κουμάντο κάνουν τα μεγάλα επιχειρηματικά συμφέροντα. Και από τα δίκτυα που αυτά τα συμφέροντα έχουν παντού.

Το πρόβλημα με τον κυβερνητικό Σύριζα μετά την συνθηκολόγησή του, ήταν η καθημερινή φθορά του μέσα στα δίκτυα με τα οποία δεν τόλμησε να συγκρουστεί. Ακόμα και αν θεωρήσουμε ότι ιστορικά στελέχη του Σύριζα δεν φθάρηκαν και δεν αφομοιώθηκαν, ο κυβερνητικός Σύριζα είχε δεθεί με το σύστημα μέσα από αμέτρητους τεχνοκράτες, συμβούλους και παρασυμβούλους «Συριζαίους» – με τρόπους που πολύ όμορφα περιγράφει ο Κ.Β. πιο πάνω.

Ένα αριστερό κόμμα στην εξουσία θα έχει ένα περιορισμένο χρονικό διάστημα, κάποιων μηνών ίσως, για να συγκρουστεί με τους μηχανισμούς, τα διαπλεκόμενα και τα δίκτυα και να τα αντικαταστήσει. Διαφορετικά είναι καταδικασμένο.

«Όταν τα κομματικά μέλη γίνονται είδος ηρωικών ερημιτών»

Κεντρικό σημείο του κειμένου του Κ.Β. είναι το κόμμα, τα κομματικά στελέχη και ποια πρέπει να είναι η σχέση τους με την κοινωνία. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια αναφέρει, μεταξύ πολλών άλλων ενδιαφερουσών απόψεων, ότι «Όσοι σκέφτονται με όρους κομματικών γραφείων, κομματικών μελών που είναι ένα είδος ηρωικών ερημιτών που δεν τους αφουγκράζεται η κοινωνία

και ιστορικής νομοτέλειας για την επικράτηση του (αριστερού) καλού, θα έχουν την τύχη των κατά καιρούς Λαφαζάνηδων ενώ η κοινωνία θα ζει στην εικονική και καταστροφική ευωχία της...»

Υπάρχει, κατά την άποψη μας, πολύ μεγάλη αλήθεια σε αυτή τη θέση του ΚΒ. Είναι αναρίθμητες τέτοιες περιπτώσεις «ηρωικών ερημιτών», που κλεισμένοι σε γραφεία και απομο-

νωμένοι από τις μάζες, προσπαθούν με τρίγωνα και μοιρογνωμόνια να χαράξουν πορεία για «την επικράτηση του (αριστερού) καλού».

Μόνο που η περίπτωση του Παναγιώτη Λαφαζάνη και της ΛαΕ δεν εμπίπτει σε αυτή την κατηγορία. Όχι μόνο δεν κλείστηκαν σε γραφεία ως ηρωικοί ερημίτες, αλλά έτρεξαν, προσπάθησαν να κτίσουν μετωπικές οργανώσεις όπως «Η επιτροπή αλληλεγγύης και αγώνα» για να σταθούν εμπόδιο στις εκποιώσεις και στις εξώσεις ανθρώπων από τα σπίτια τους.

Πρόγραμμα για έξοδο από την κρίση -η πιο επείγουσα ανάγκη

Το πρόβλημα με τον Παναγιώτη Λαφαζάνη και την ΛαΕ, είναι ότι η πολιτική τους δεν είχε τίποτε να κάνει με την προσπάθεια για «επικράτηση του (αριστερού) καλού». Για να το τοποθετήσουμε πιο καθαρά, ενώ δεν αμφιβάλλουμε ούτε στιγμή για την εντιμότητα του ανθρώπου και άλλων στελεχών της ΛαΕ, δύσκολα μπορούμε να φανταστούμε πολιτική που να έχει τόσο λίγη σχέση με την αριστερά. Η αντιπολίτευση τους δεν στάθηκε, με εξαίρεση κάποια αριστερή ρητορική όπως «κανένα σπίτι στα χέρια τραπεζίτη», ούτε σε μια περίπτωση στα αριστερά του Σύριζα στα ουσιαστικά θέματα. Η αντιπολίτευση τους πήρε σχεδόν χαρακτήρα εντελώς προσωπικής αντιπαράθεσης με τον Τσίπρα, ολοένα και περισσότερο φαινόταν να στηρίζεται πάνω σε προσωπική εμπάθεια.

Από το σκοπιανό και τα ελληνοτουρκικά μέχρι και την έξοδο από το ευρώ και την επιστροφή στη δραχμή, η αντιπολίτευση τους δεν διαφοροποιήθηκε από ελληνικά αλλά και ευρωπαϊκά εθνικιστικά πολιτικά σχήματα και κόμματα.

Η εναλλακτική στον Σύριζα και τον Τσίπρα ήταν η ΛαΕ και ο Λαφαζάνης, που θα πρότασαν τα στήθια στους Σκοπιανούς, στους Τούρκους, στους Ευρωπαίους – απόλυτη έλλειψη ταξικής προσέγγισης, καμιά σοβαρή πολιτική ανάλυση. Η ευρωπαϊκή πάλη της αριστεράς για ευρωπαϊκές αλλαγές, η πιο βαριά κληρονομιά του παλιού Σύριζα και η μόνη πορεία με δυνατότητες, παρέμεινε εντελώς στα αζήτητα.

Όχι μόνο δεν υπήρχε κάτι στο πρόγραμμά τους που να δίνει την εντύπωση της πάλης για «**επικράτηση του (αριστερού) καλού**», έστω αφελούς πάλης, όχι μόνο δεν υπήρξαν αριστερή αντιπολίτευση, αλλά υπήρξαν η πιο αδιέξοδη δυνατή αντιπολίτευση.

Αν τα θίγουμε αυτά δεν είναι για να εκθέσουμε τα αδιέξοδα της πολιτικής της ΛαΕ, μια και δεν υπάρχει αντικείμενο αφού ΛαΕ δεν υπάρχει πια, αλλά για να στρέψουμε όσο μπορούμε την προσοχή στη σημασία του πολιτικού προγράμματος που η αριστερά πρέπει να φτιάξει. Πολιτικού προγράμματος που να έχει πραγματικά δυνατότητες να παρέχει διέξοδο από τα καπιταλιστικά αδιέξοδα που η παγκόσμια κρίση θα επιτείνει, από την προοπτική εθνικών συγκρούσεων και πολέμων που η καπιταλιστική κρίση θα βάζει στην ημερήσια ατζέντα. Και αυτό επιβάλλει την πιο βαθιά και εκτεταμένη εσωτερική συζήτηση.

Η δημοκρατία και το πρόγραμμα της αριστεράς.

Παρόλη τη τόλμη και τη φρεσκάδα στη διατύπωση μιας σειράς απόψεων για το που πρέπει να κινηθεί ο Σύριζα για να παραμείνει κόμμα της αριστεράς, των εργαζομένων και της νεολαίας, το κείμενο του Κ.Β. πάσχει από την έλλειψη θέσης όσον αφορά την πολιτική πορεία Σύριζα μετά το δημοψήφισμα. Πάσχει από την έλλειψη θέσης αν η πορεία αυτή ήταν η μοναδική επιλογή, αν είχε δυνατότητες, αν υπήρχε κάτι άλλο που μπορούσε να γίνει.

Δεν μπορούν ούτε οι «**ηρωικοί ερημίτες**» ούτε η «**αέναη αντιπαράθεση για την αριστεροσύνη και το μέτρο της**» (φράσεις που χρησιμοποιεί ο Κ.Β.), να δώσουν διέξοδο. Όπως όμως δεν μπορεί να το κάνει ούτε ένα κόμμα που είναι μεν ανοιχτό στην κοινωνία, είναι δημοκρατικό, κάτι που θεωρεί προτεραιότητα ο Κ.Β. αλλά δεν έχει απαντήσεις στο πως αντιμετωπίζεται η ελληνική κρίση που δεν είναι παρά μέρος της παγκόσμιας.

Η δημοκρατία είναι ό,τι πιο απαραίτητο στην λειτουργία ενός αριστερού κόμματος. Όχι όμως απλά για χάρη της δημοκρατίας, αλλά διότι δεν υπάρχει άλλο περιβάλλον για να φτιαχτεί πρόγραμμα που να έχει ελπίδες, να φτιαχτούν στελέχη που θα καθοδηγήσουν μάζες σε αγώνες στους δρόμους και στα εργοστάσια.

Λειτουργήσε μια τέτοια δημοκρατία ελεύθερης αντιπαράθεσης ιδεών μέσα στο Σύριζα μετά την συνθηκολόγηση; Η απάντηση είναι ξεκάθαρα αρνητική.

Αυτό όμως δεν μπορεί να αντικατασταθεί. Αυτό πρέπει να αποκατασταθεί στον Σύριζα. Η θέση ότι «**Ο χώρος του διαδικτύου σήμερα αποτελεί τη σύγχρονη κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα**», είναι απόλυτη. Το διαδίκτυο αποτελεί μια πραγματικότητα που πρέπει να πάρει κάποιος στα σοβαρά, δεν μπορεί όμως να αποτελέσει υποκατάστατο μιας πλέρια δημοκρατικής εσωτερικής λειτουργίας. Μπορεί να τη συμπληρώσει όχι να την υποκαταστήσει.

Τι είναι «Το οικοδόμημα κομματικού κονκλάβιου παλαιού τύπου»;

Ποια η σημασία του διαδικτύου

«Ζούμε σε μια μεταβατική εποχή», λέει ο Κ.Β. «που διαμορφώνει ένα νέο είδος ανθρώπου... Μεγάλο μέρος αυτού που κάποτε αποκαλούσαμε «κοινωνία» ζει, αντιδρά και επηρεάζεται μέσα στο διαδίκτυο».

Είναι αλήθεια ότι αυτό που αποκαλούμε κοινωνία ζει, αντιδρά και επηρεάζεται μέσα (και) στο διαδίκτυο. Είναι όμως μεγάλο το άλμα να συμπεραίνεις από αυτό ότι διαμορφώνεται ένα νέο

είδος ανθρώπου, χωρίς καν να διευκρινίζεις τι είναι αυτό το νέο είδος ανθρώπου που διαμορφώνεται. Είναι είδος ανθρώπου που δεν χρειάζεται πια να παρευρεθεί στα συνδικάτα, να παλέψει στο σωματείο του για το τι πρέπει να γίνει, να συμμετέχει στην απόφαση που τελικά θα παρθεί; Ο γενικά παραδεκτός εκφυλισμός μέρους τουλάχιστον των ηγετικών στρωμάτων των συνδικάτων μπορεί να αντιμετωπιστεί μέσα από το διαδίκτυο και όχι μέσα από την επανακατάληψη των συνδικάτων από την ίδια την εργατική τάξη;

Κάτι ανάλογο ισχύει και για τα κόμματα. Θα πρέπει να στήσουν αυτί στο πώς αντιδρά και σκέφτεται η κοινωνία μέσα στο διαδίκτυο. Το

διαδίκτυο είναι μια επιπλέον πηγή πληροφόρησης που δεν υπήρχε στο παρελθόν κι αυξάνει σημαντικά τη δυνατότητα επαφής με αυτό που συμβαίνει στην κοινωνία.

Δεν μπορεί όμως να αντικαταστήσει τη συμμετοχή στα κόμματα της εργατικής τάξης. Είναι μέσα από αυτή τη συμμετοχή που θα παρθούν και θα υλοποιηθούν αποφάσεις, θα οργανωθούν αγώνες, θα αποφευχθεί η αποκοπή αυτών των κομμάτων από τις μάζες και τα προβλήματα τους. Η «αέναη» πάλη ενάντια στη μετατροπή του κόμματος σε απλούς ομίλους συζητήσεων, που θα αντιμετωπίσουν όμως πολύ σοβαρά τη μαρξιστική θεωρία ως την μέθοδο που θα δώσει διεξόδους από την καπιταλιστική κρίση, αλλά και ενάντια σε καριερίστες που πάντα θα εισχωρούν σε αυτά, ειδικά όταν είναι μαζικά και έχουν δυνατότητες να βρεθούν στην εξουσία, δεν έχει υποκατάστατο.

Η εργατική τάξη και οι οργανώσεις της

Είναι κάτι πολύ πιθανόν ότι «Ολόκληρο το οικοδόμημα ενός κομματικού κονκλάβιου παλαιού τύπου, μπορεί να αμφισβητηθεί και να ακυρωθεί από ένα πετυχημένο σχόλιο πιτσιρικά στο τουίτερ, ο οποίος δεν έχει κανένα λόγο να αναγνωρίσει καμιά πρωτοπορία σε κάποιον που είναι γερασμένος ως μυαλό και πρακτική». (Κώστας Βαξεβάνης)

Ποιοι όμως θα πάρουν την απόφαση για αλλαγές στο «οικοδόμημα ενός κομματικού κονκλάβιου παλαιού τύπου» όταν αυτό θα έχει αμφισβητηθεί και ακυρωθεί από το σχόλιο ενός πιτσιρικά; Οι «ηρωικοί ερημίτες», στους οποίους αναφέρθηκε ο ΚΒ σε άλλο σημείο του κειμένου του, ή οι καριερίστες, την πληθώρα των οποίων ανέδειξε ο κυβερνητικός Σύριζα; Δεν είναι απαραίτητο να γίνει κάθε δυνατή προσπάθεια αυτός ο πιτσιρικάς, αυτοί οι πιτσιρικάδες να ενταχθούν στο κόμμα και να γίνουν συστατικό στοιχείο της διαδικασίας λήψης αποφάσεων;

Όταν ο ΚΒ λέει ότι «ο κόσμος που θα ασχοληθεί με την πολιτική είναι στο διαδίκτυο, όχι σε κάποιο «πεζοδρόμιο» περιμένοντας τον πεφωτισμένο μπουρδολόγο. Στο διαδίκτυο είναι και τα νέα κινήματα και οι μεγάλες αμφισβητήσεις. Στο διαδίκτυο είναι και ο μεγάλος πόλεμος», έχει μόνο μερικά δίκαιο. Αυτός ο κόσμος που σήμερα βρίσκεται σχεδόν αποκλειστικά στο διαδίκτυο, κύρια λόγω της μεγάλης απογοήτευσης που επικρατεί, ήταν αυτός ο κόσμος που ανέδειξε τον Σύριζα στην εξουσία μέσα από τη μάχη των πεζοδρομίων που κράτησε καιρό πολύ. Που κατά τη διάρκειά της συζητήθηκαν όλα όσα αφορούσαν την ελληνική κοινωνία με τρόπο πολύ πιο άμεσο και εκτεταμένο από ότι θα μπορούσε να γίνει ποτέ στο διαδίκτυο.

Τι κόμμα χρειάζεται η εργατική τάξη;

Από την άλλη, όταν ο Κ.Β. μιλά για κονκλάβιο παλαιού τύπου, πρέπει να διευκρινίσει τι εννοεί. Ήταν ο Σύριζα πριν την συνθηκολόγηση, με την ύπαρξη οργανωμένων τάσεων, κόμμα παλαιού τύπου; Κατά την άποψη μας ο Σύριζα τότε ήταν πολύ κοντά στο κόμμα που χρειάζεται η εργατική τάξη. Ένα κόμμα στο οποίο ακούγονταν μια σειρά απόψεις και γενικά υπήρχαν σημαντικά στοιχεία δημοκρατικής λειτουργίας, την ίδια ώρα που συμμετείχε πολύ ενεργά στις εξελίξεις στα πεζοδρόμια. Και καθοδηγούσε.

Ότι δεν μπόρεσε μέσα από αυτή του τη λειτουργία να καταλήξει σε πρόγραμμα και αγώνα που να δώσουν διέξοδο, να αποτελέσουν καταλύτη για την ελληνική αλλά και τις ευρωπαϊκές κοινωνίες, είναι

κάτι εξαιρετικά απογοητευτικό. Όμως αυτό δείχνει μόνο πόσο δύσκολο είναι να αντιμετωπίσεις ένα σύστημα, το καπιταλιστικό σύστημα, που μέσα από τους αιώνες λειτουργίας του έχει απλώσει πλοκάμια παντού, ελέγχει τις τράπεζες, την πληροφόρηση, τον κρατικό μηχανισμό, τα σώματα ασφαλείας, το παρακράτος, την παιδεία. Με κανένα τρόπο δε δείχνει ότι το κόμμα της εργατικής τάξης και η οργάνωση της δεν είναι απαραίτητα, ότι είναι ξεπερασμένα.

Έτσι, αυτό που ο ΚΒ λέει σε άλλο σημείο, ότι «Αυτή τη στιγμή, σε ολόκληρο τον κόσμο, οι αντιδραστικές ιδέες, χρησιμοποιούν τις πλατφόρμες δικτύωσης για να χειραγωγήσουν τους πολίτες...», δείχνει ίσως μια σημασία των κοινωνικών μέσων δικτύωσης που πολλοί από εμάς δεν είχαν αντιληφθεί. Δεν μπορεί όμως να μειώσει τη σημασία του κόμματος της εργατικής τάξης.

Οι κίνδυνοι που ήταν μέρος της εμπειρίας του Σύριζα στην πορεία προς την εξουσία, αλλά και οι θανάσιμοι κίνδυνοι που ανέδειξε η περίοδος στην εξουσία, δεν αφορούν μονάχα τον Σύριζα.

Αναρίθμητες προσπάθειες για το κτίσιμο κόμματος της εργατικής τάξης που να μπορέσει να αναμετρηθεί με το σύστημα κατέληξαν σε αποτυχία.

Το κόμμα της εργατικής τάξης παραμένει παρόλα αυτά αναντικατάστατο εργαλείο. Είναι το μοναδικό εργαλείο για να μπορέσουν οι μάζες να επιφέρουν πραγματικές αλλαγές. Δυστυχώς όμως, είναι και το εργαλείο μέσα από το οποίο ο ταξικός εχθρός μπορεί να χαλιναγωγήσει τις μάζες.

ΠΑΡΑ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΩΝ ΑΠΟΤΥΧΥΜΕΝΩΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΩΝ, ΑΝΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟ ΚΤΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Η αρνητική πρώτη προσπάθεια Σύριζα, είναι ταυτόχρονα μια τεράστια εμπειρία από την οποία μπορούν να εξαχθούν πολύτιμα συμπεράσματα και είναι καθήκον να εξαχθούν όλα τα συμπεράσματα για να μπορέσουμε να πάμε μπροστά.

Συνοψίζουμε πιο κάτω τις απόψεις που ήδη καταθέσαμε.

Κίνδυνοι από την αδυναμία να συνδεθείς με τις μάζες...

Μερικούς από αυτούς τους κινδύνους εντόπισε ο ΚΒ στο κείμενο του. Όπως αυτόν που προκύπτει από κομματικά στελέχη κλεισμένα «*σ'ένα δωμάτιο με αποσιγήαρα και αέναη αντιπαράθεση για την αριστεροσύνη και το μέτρο της...*». Αναπόφευκτα το κόμμα «*θα χάσει τη σχέση με την κοινωνία, την πραγματικότητα και φοβάμαι και τους λίγους followers*».

Ανάλογοι οι κίνδυνοι και από όσους «*Σκέφτονται με όρους κομματικών γραφείων, κομματικών μελών που είναι ένα είδος ηρωικών ερημιτών που δεν τους αφουγκράζεται η κοινωνία και ιστορικής νομοτέλειας για την επικράτηση του (αριστερού) καλού...*»

Η «*αριστεροσύνη*» και οι πολιτικές για «*επικράτηση του (αριστερού) καλού*» έχουν νόημα στον βαθμό που μπορούν να δώσουν λύσεις, στον βαθμό που μπορούν να συνδεθούν με τις μάζες και να δώσουν λύσεις. Αν η αριστεροσύνη και η περισπούδαστη μαρξιστική φιλοσοφική θεώρηση αποτελούν τίτλους για να ξεχωρίζουν οι λίγοι που «καταλαβαίνουν» από τους υπόλοιπους αδαείς, τότε είναι καταδικασμένες.

Ο Σύριζα κατάφερε να αποφύγει αυτό τον κίνδυνο. Ενώ ήταν ένα κόμμα στο οποίο υπήρχε συζήτηση, ακούγονταν μια σειρά απόψεις, κάτι απόλυτα απαραίτητο, και γενικά υπήρχαν σημαντικά στοιχεία δημοκρατικής λειτουργίας, την ίδια ώρα συμμετείχε πολύ ενεργά στις εξελίξεις στα πεζοδρόμια. Και καθοδηγούσε.

... και κίνδυνοι από τον θανάσιμο εναγκαλισμό της εξουσίας

Ακόμα πιο θανάσιμοι γίνονται οι κίνδυνοι για όλες τις προσπάθειες που καταφέρνουν να βρεθούν στην εξουσία. Ή, καλύτερα, στη διακυβέρνηση, διότι ακόμα και τότε η πραγματική εξουσία θα βρίσκεται στα χέρια των ιδιωτικών τραπεζών, των μεγάλων ιδιωτικών συμφερόντων και του κρατικού μηχανισμού που ελέγχεται από αυτούς.

Αυτούς τους κινδύνους εντόπισε ο ΚΒ σε κείμενο του δύο μέρες μετά τις ευρωεκλογές.

«Μετά τον ιστορικό συμβιβασμό του 2015, τα κυβερνητικά στελέχη αναλώθηκαν στη «δυσκολία της διαπραγμάτευσης» και δυστυχώς ετεροπροσδιορίστηκαν και δικαιολογήθηκαν από αυτή...»

«Πολιτικό προσωπικό που νοιαζόταν περισσότερο για τη διαίωτίσή του απ' ό,τι για τον διαφαινόμενο κίνδυνο πως χάνει την ευκαιρία...»

«Με ελάχιστες εξαιρέσεις υπουργών, οι πολλοί λόγω άγνοιας και ανικανότητας παραδόθηκαν σε «ευέλκτους» που εμφανίζονταν ως τεχνοκράτες στην αρχή για να λύσουν θέματα και στη συνέχεια για να διατηρήσουν τον υπουργό στη θέση του...»

«Οι δειλοί ανακάλυψαν το «σεβασμό

στους θεσμούς» τους οποίους διύλιζαν την ώρα που κατάπιναν το παλιό σύστημα ή είχαν την αυταπάτη πως θα το κάνουν φιλικό ώστε να τους ανέχεται...»

«Ένα μεγάλο πρόβλημα ήταν πως αρκετά στελέχη του κόμματος και του κρατικού μηχανισμού πίστεψαν στην παρένθεση ΣΥΡΙΖΑ και μεθόδευσαν το πολιτικό τους μέλλον μετά την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ...»

«Ο κομματικός ΣΥΡΙΖΑ παρέμεινε σε πλήρη αναντιστοιχία με τον κοινωνικό ΣΥΡΙΖΑ, τη μεγάλη μάζα δηλαδή που χωρίς να έχει κομματική ένταξη πίστευε στο ΣΥΡΙΖΑ...»

Δύσκολα θα μπορούσε να περιγραφεί ο εκφυλισμός του κυβερνητικού Σύριζα, με πιο πετυχημένο και κατανοητό τρόπο.

«Μετά τον ιστορικό συμβιβασμό του 2015, τα κυβερνητικά στελέχη αναλώθηκαν στη «δυσκολία της διαπραγμάτευσης...». Δυσκολία για την οποία δεν έχουμε την παραμικρή αμφιβολία ότι τέτοια ήταν. Και αφού τέτοια ήταν, δέχτηκαν τον συμβιβασμό και βολεύτηκαν στις θέσεις που τους πρόσφεραν σημαντικά προνόμια σε σχέση με το πώς ζούσε ο υπόλοιπος πληθυσμός στην Ελλάδα της κρίσης. Και «ανακάλυψαν το «σεβασμό στους θεσμούς» και στο σύστημα, έχοντας «την αυταπάτη πως θα το κάνουν φιλικό ώστε να τους ανέχεται...».

Και όταν φάνηκε ότι η κρίση δεν μπορούσε να αντιμετωπισθεί με πολιτικές ανάλογες με αυτές που τη δημιούργησαν, χωρίς καμιά ουσιαστική τομή στο σύστημα το οποίο τις δημιούργησε, «αρκετά στελέχη του κόμματος και του κρατικού μηχανισμού πίστεψαν στην παρένθεση ΣΥΡΙΖΑ και μεθόδευσαν το πολιτικό τους μέλλον μετά την πτώση του ΣΥΡΙΖΑ...»

«Κομματικό κονκλάβιο παλαιού τύπου»

Έχοντας λοιπόν υπόψη όλα τα πιο πάνω, ποιο είναι το «Κομματικό κονκλάβιο παλαιού τύπου», που ο ΚΒ φέρνει ως παράδειγμα προς αποφυγή;

Στα σίγουρα – αυτό τουλάχιστον συμπεραίνεται εύκολα από το κείμενο του ΚΒ – θα πρέπει να είναι ένα κόμμα που να αποφύγει την «**αέναη αντιπαράθεση για την αριστεροσύνη και το μέτρο της...**»

Ακόμα όμως πιο σημαντικό, ζήτημα ζωής και θανάτου, είναι να βρεθούν τρόποι ώστε ο κομματικός μηχανισμός να αποφύγει τον θανάσιμο εναγκαλισμό της εξουσίας.

Ενώ όμως από τις ευρωεκλογές ήδη ο ΚΒ κατέγραψε τον εκφυλισμό μεγάλου τουλάχιστον μέρους του κυβερνητικού Σύριζα, δεν έχουμε υπόψη μας να έχει κάνει προτάσεις για το πώς αυτό το ζήτημα αντιμετωπίζεται σε μια πιθανή επάνοδο του Σύριζα στην κυβέρνηση.

Ακόμα όμως και να μπορούσε να αποφύγει τη φθορά μέσα από τον θανάσιμο εναγκαλισμό

της εξουσίας, ένα κόμμα της αριστεράς στην κυβέρνηση θα οδηγηθεί στην ήττα και την απαξίωση αν δεν δώσει λύσεις.

Μπορούσε ο Σύριζα να δώσει λύσεις μετά τη συνθηκολόγηση και την απο-

δοχή του οικονομικού συστήματος του οποίου η κρίση έχει γονατίσει τον πλανήτη; Ούτε σε αυτό δίνει κάποια απάντηση το κείμενο του ΚΒ.

Το πιο ατυχές όμως από τη σημαντική προσπάθεια αναζήτησης διεξόδου στο κτίσιμο του κόμματος, είναι ότι ο ΚΒ ζητά «**κόμμα νέου τύπου**» ενώ στην αριστερά υπάρχει βαριά κληρονομιά ενός ανεκτίμητου «**κομματικού κονκλάβιου παλαιού τύπου**».

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ και η σταλινική διαπόμπευσή του

Στο κείμενο του ο ΚΒ αναζητά το κόμμα νέου τύπου, απορρίπτοντας το «**Κομματικό κονκλάβιο παλαιού τύπου**», απορρίπτοντας, πολύ σωστά, την «**αέναη αντιπαράθεση για την αριστεροσύνη και το μέτρο της...**», όσους «**σκέφτονται με όρους κομματικών γραφείων, κομματικών μελών που είναι ένα είδος ηρωικών ερημιτών που δεν τους αφουγκράζεται η κοινωνία...**», «**τον πεφωτισμένο μπουρδολόγο...**».

Μόνο που στην αριστερά υπάρχει η ανεκτίμητη κληρονομιά ενός Κομματικού «κονκλάβιου» «παλαιού τύπου», που όπως γενιές ολόκληρες αγωνιστών της αριστεράς, έτσι και ο ΚΒ φαίνεται να αγνοεί. Ταυτισμένο το κόμμα του Λένιν με τα εκτρωματικά κόμματα εξουσίας των σταλινικών κρατών, που λίγο ή καθόλου αμφισβητήθηκαν από τα κομμουνιστικά κόμματα της Δύσης, παρέμεινε στα αζήτητα από αναρίθμητους αγωνιστές της αριστεράς.

Χωρίς υποκατάστατο η δημοκρατία, αλλά και η ιδεολογική ανάπτυξη του Κόμματος

Για το ότι ο Λένιν ποτέ δεν απομονώθηκε από τις μάζες, ότι αντιμετώπισε με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο την **«αέναη αντιπαράθεση για την αριστεροσύνη και το μέτρο της...»**, και όσους **«σκέφτονται με όρους κομματικών γραφείων, κομματικών μελών που είναι ένα είδος ηρωικών ερημιτών που δεν τους αφουγκράζεται η κοινωνία...»**, δεν χρειάζεται να πούμε πολλά. Το αποδεικνύει το γεγονός ότι ηγήθηκε της μοναδικής μέχρι τώρα επανάστασης που κατάφερε να ανατρέψει τις κρατικές δομές που υπήρχαν και να τις αντικαταστήσει με εκλεγμένους αντιπροσώπους εργατών, αγροτών και στρατιωτών, που οι υλικές συνθήκες ζωής τους απαγορεύονταν να διαφέρουν από αυτών τους οποίους αντιπροσώπευαν.

Κατάφερε να ηγηθεί των μαζών μέσα σε πλαίσια δημοκρατικής λειτουργίας χωρίς προηγούμενο και χωρίς επόμενο. Χρειάζεται να τονισθεί αυτό, να μην αφεθεί ούτε στιγμή να αιωρείται η πιθανότητα ότι η **«αέναη αντιπαράθεση για την αριστεροσύνη και το μέτρο της...»** μπορεί να αντιμετωπιστεί με μέτρα που περιορίζουν τη συζήτηση.

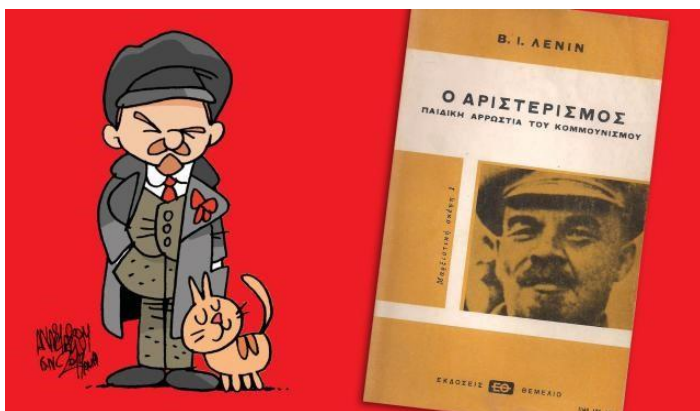
Η συζήτηση περιορίζεται χρονικά μόνο από το γεγονός για το οποίο πρέπει να παρθεί απόφαση. Η γενικότερη όμως συζήτηση για την αξιολόγηση της απόφασης, του αντίκτυπού της στον κόσμο της εργασίας και της συμβολής της στις ζωές αυτού του κόσμου, ποτέ δεν σταματά.

Η «**αέναη αντιπαράθεση**» ποτέ δεν σταματά! Είναι απαραίτητη συνθήκη. Το πρόβλημα είναι ότι δεν είναι αρκετό να γίνεται μόνο στα τρέχοντα. Η ιδεολογική εκπαίδευση του κόμματος, είναι και αυτή απαραίτητη συνθήκη. Όσο πιο πολύ ανατρέξουμε στην τεράστια κληρονομιά του μαρξισμού και την επεξεργασία της από επαναστάτες όπως ο Λένιν, τόσο πιο μεγάλες είναι οι πιθανότητες η δημοκρατική συζήτηση πάνω στα τρέχοντα να καταλήξει σε λύσεις.

Στην έλλειψη της πιο μεγάλης δυνατής έμφασης για την ιδεολογική ανάπτυξη του κόμματος, στην πολύ λειψή προετοιμασία για το τι σημαίνει η ρήξη με τους θεσμούς της καπιταλιστικής Ευρώπης, και ποια η διέξοδος σε τέτοιες συνθήκες, πρέπει να εντοπισθεί και η τελική συνθηκολόγηση του Σύριζα.

Το κόμμα του Λένιν

Η χωρίς προηγούμενο και επόμενο δημοκρατική λειτουργία και ελεύθερη ανταλλαγή απόψεων μέσα στα πλαίσια του κόμματος των μπολσεβίκων, συνδυασμένη με τον πιο μεγάλο σεβασμό στην επαναστατική θεωρία, μπορεί να καταγραφεί σε όλα τα χρόνια της πορείας των μπολσεβίκων προς την εξουσία. Πολύ ξεχωριστά σημεία αυτής της δημοκρατικής λειτουργίας και ελεύθερης ανταλλαγής απόψεων, αλλά και της πιο σοβαρής ιδεολογικής δουλειάς, θα αναφέρουμε πιο κάτω. Για τώρα θα αρκεστούμε σε αναφορά στο μνημειώδες βιβλίο του Λένιν,

«**Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ, παιδική αρρώστια του κομμουνισμού**», και σε κάποια χαρακτηριστικά αποσπάσματα που δείχνουν τη μοναδική του στάση απέναντι στη δημοκρατική λειτουργία, την ελεύθερη ανταλλαγή απόψεων.

«Οι ηλίθιοι σοφοί και οι γριούλες της 11ης Διεθνούς που σούφρωναν τη μύτη τους περιφρονητικά και με υπεροψία για τις πάρα πολλές «φράξιες» που

υπήρχαν μέσα στον ρωσικό σοσιαλισμό και τη λύσσα της πάλης που γινόταν ανάμεσά τους... δεν μπόρεσαν, όταν ο πόλεμος κατάργησε την περιβόητη «νομιμότητα» σ' όλες τις αναπτυσσόμενες χώρες, να οργανώσουν έστω και κατά προσέγγιση μια τόσο ελεύθερη (παράνομη) ανταλλαγή απόψεων και μια τόσο ελεύθερη (παράνομη) επεξεργασία σωστών απόψεων...» (Λένιν, Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ, παιδική αρρώστια του κομμουνισμού).

«**Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ, παιδική αρρώστια του κομμουνισμού**», κυκλοφόρησε το 1920, τρία περίπου χρόνια μετά την επανάσταση, ήταν το τελευταίο βιβλίο του μεγάλου επαναστάτη και αποτελεί σύνοψη της κατανόησής του για τα πιο σημαντικά θέματα που απασχολούσαν τότε το κίνημα στη Σοβιετική Ένωση αλλά και στην Ευρώπη. Μια κατανόηση μετά από δεκαετίες επαναστατικής δράσης, μετά που ηγήθηκε της Ρώσικης Επανάστασης.

Σε αυτό ακριβώς το βιβλίο υπερασπίζεται το «καθεστώς» με «τις πάρα πολλές «φράξιες» που υπήρχαν μέσα στον ρωσικό σοσιαλισμό και τη «λύσσα της πάλης που γινόταν ανάμεσα τους...». Και ανταποδίδει στους αντιπάλους του, ότι «**δε μπόρεσαν... να οργανώσουν έστω και κατά προσέγγιση μια τόσο ελεύθερη... ανταλλαγή απόψεων και μια τόσο ελεύθερη... επεξεργασία σωστών απόψεων...**»

Η φράξια, η οργανωμένη δηλαδή πολιτική τάση μέσα στον ίδιο χώρο, μέσα στο ίδιο κόμμα, που επί Στάλιν είχε μετατραπεί στην πιο βαριά κατηγορία, ισοδύναμη με αυτή της εσχάτης προδοσίας, κατηγορία πάνω στην οποία στήθηκαν ανελέητοι διωγμοί, ήταν επί Λένιν αναφαίρετο δικαίωμα, απαραίτητη προϋπόθεση για την «**επεξεργασία σωστών απόψεων**». Ήταν κάτι το οποίο υπερασπιζόταν στο τέλος της ζωής του με τόσο έντονο και απόλυτο τρόπο.

Η δημοκρατία που θα επιτρέψει την επεξεργασία σωστών απόψεων, είναι για τον Λένιν απαραίτητη προϋπόθεση για την ύπαρξη και της πειθαρχημένης δράσης, την ανάγκη της οποίας όλοι επικαλούνται.

Την ανάγκη κομματικής πειθαρχίας υιοθετούν όλα τα κόμματα, όλων των πολιτικών αποχρώσεων. Μόνο που στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων, δυστυχώς και σε πολλούς αριστερούς χώρους, στέκονται μόνο σε αυτήν. Που θεωρούν υποχρέωση των μελών και των οπαδών να την δέχονται έστω και χωρίς δημοκρατία στην επεξεργασία θέσεων, και υποχρέωση και δικαίωμα της ηγεσίας να απομονώσει με διοικητικά μέτρα και να αποβάλει όσους την καταπατούν.

Και σε αυτό το επίπεδο ο Λένιν μας αφήνει κληρονομιά ανεκτίμητη, στο άλλο άκρο της δεξιάς αντίληψης για τη δημοκρατία και τον συγκεντρωτισμό, στο άλλο άκρο δυστυχώς του τι άφησε ως παράδοση στον αριστερό χώρο η σταλινική παραχάραξη.

Η δημοκρατία και ο συγκεντρωτισμός του Λένιν

Σε αυτό το τελευταίο, μνημειώδες βιβλίο του, **Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ, παιδική αρρώστια του κομμουνισμού**, βάζει και το ερώτημα: «**Πως κρατιέται η πειθαρχία του επαναστατικού κόμματος του προλεταριάτου; πως ελέγχεται; πως δυναμώνει;...**»

Ως ένα από τους τρεις όρους που θεωρεί απαραίτητους για να επιτευχθεί η πειθαρχία του κόμματος, να ελεγχθεί, να δυναμώσει, αναφέρει: «**Τρίτο, με την ορθότητα της πολιτικής καθοδήγησης, που πραγματοποιεί αυτή η πρωτοπορία, με την ορθότητα της πολιτικής στρατηγικής και τακτικής της, υπό τον όρο ότι οι πιο πλατειές μάζες θα πείθονται από την ίδια τους την πείρα γι' αυτή την ορθότητα...**»

Για την πειθαρχία του κόμματος της εργατικής τάξης την ευθύνη φέρει η ηγεσία του κόμματος. Αυτή είναι η μεγάλη κληρονομιά του Λένιν, οι μεγάλες αρχές του.

«**Χωρίς αυτούς τους όρους είναι απραγματοποίητη η πειθαρχία μέσα σ' ένα επαναστατικό κόμμα, πραγματικά ικανό να είναι το κόμμα της πρωτοπόρας τάξης, που έχει καθήκον ν' ανατρέψει την αστική τάξη και να μετασχηματίσει όλη την κοινωνία...**»

«**Χωρίς αυτούς τους όρους κάθε απόπειρα να δημιουργηθεί πειθαρχία μετατρέπεται αναπόφευκτα σε σαπουνόφουσκα, σε λογοκοπία, σε πιθηκισμούς...**»

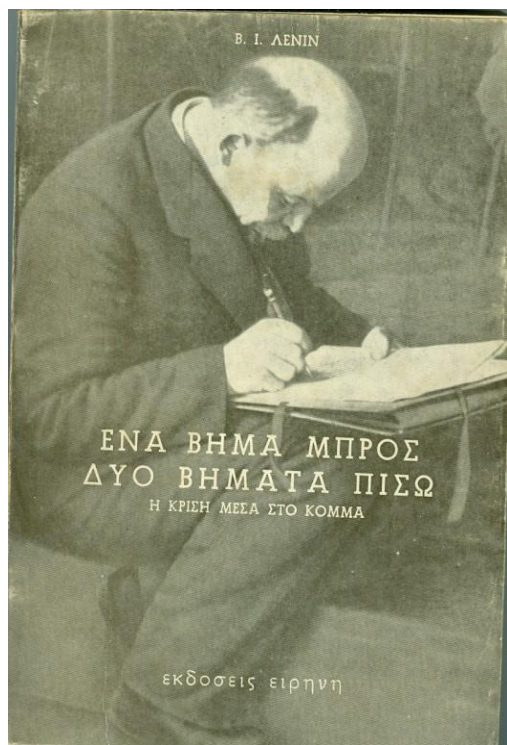
Ούτε σε ένα σημείο αυτού του βιβλίου του δεν αναφέρει διωγμούς και αποβολές ως μέθοδο επιβολής της πειθαρχίας.

Η ανώτερη πολιτική ηθική του Λένιν

Είναι όσο ποτέ αναγκαίο η αναζήτηση απαντήσεων και διεξόδων στον Σύριζα και στην ελληνική αριστερά να φτάσει μέχρι τον Λένιν και τις ανεκτίμητες παρακαταθήκες που άφησε – και σε σχέση με τι είναι κόμμα της εργατικής τάξης, δημοκρατία, πειθαρχία και ενότητα της αριστεράς. Αλλά και την ανώτερη ηθική που επέδειξε απέναντι στους διαφωνούντες.

Η διάσπαση στο 2^ο Συνέδριο της Ρώσικης Σοσιαλδημοκρατίας του 1903.

Ιδιαίτερα ξεχωριστό παράδειγμα της Λενινιστικής ηθικής, από τα τριάντα τρία του χρόνια κιόλας, αλλά και της ασίγαστης πάλης του για ενότητα στα πλαίσια της αριστεράς, αποτελούν τα

γεγονότα του 2^{ου} Συνέδριου της Ρώσικης Σοσιαλδημοκρατίας που έγινε το 1903 στην εξορία, σε μια προσπάθεια να συνενωθούν οι διάφορες τάσεις/φράξιες. Και που κατέληξε στη διάσπαση μπολσεβίκοι (πλειοψηφία) και μενσεβίκοι (μειοψηφία).

Ο Λένιν έδωσε λυσσαλέα μάχη πάνω στα διάφορα θεωρητικά και πολιτικά ζητήματα. Η διάσπαση όμως ήταν το τελευταίο πράγμα που επιδίωκε. Και τη θεώρησε ένα μεγάλο βήμα προς τα πίσω... κατ' ακρίβεια δύο βήματα.

Από αυτή του την εκτίμηση για την διάσπαση, προέρχεται και ο τίτλος του βιβλίου του, «**Ένα βήμα μπρος, Δύο βήματα πίσω**». Τίτλος ο οποίος χρησιμοποιήθηκε από σταλινικές γραφειοκρατίες, και από τον «μεταρρυθμιστή» σταλινικό Γκορμπατσόφ, που είχε αναφέρει ότι αυτό το βιβλίο του Λένιν ήταν από τα αγαπημένα του. Ότι παρακαταθήκη τάχα του Λένιν, ήταν το ένα βήμα μπροστά και δύο πίσω – όσο

και αν αυτό δεν έχει νόημα αφού σημαίνει ότι μόνο οπισθοχωρείς. Τόσο είχαν προχωρήσει οι ηγέτες της Σταλινικής γραφειοκρατίας πέραν από το εξώφυλλο του βιβλίου.

Για τον Λένιν όμως ο τίτλος ήταν απλά συνοπτική εκτίμηση του αποτελέσματος του συνεδρίου. Το ένα βήμα μπροστά ήταν το φορμάρισμα των θέσεων του επαναστατικού μαρξισμού, για πρώτη φορά στην ιστορία του Ρωσικού κινήματος.

Τα δύο βήματα πίσω ήταν η διάσπαση. Για το Λένιν η διάσπαση με αυτούς που στη διάρκεια του συνεδρίου, αλλά και σε όλη την υπόλοιπη ζωή του, επανειλημμένα αποκάλεσε οπορτουνιστική πτέρυγα, ήταν δύο βήματα πίσω.

Ακόμα και με αυτούς που αποκαλούσε ομορτυνιστική πτέρυγα, μέσα στα πλαίσια της αριστεράς, θεωρούσε ότι έπρεπε να μείνει μαζί. Πεισμένος ότι η ίδια η ζωή θα αναδείκνυε την ορθότητα ή το λάθος των διαφόρων θέσεων.

Η ενότητα του χώρου της αριστεράς, ήταν τεράστιας σημασίας. Όπως φυσικά και το πρόγραμμα.

«Το προλεταριάτο μπορεί, και αναπόφευκτα θα γίνει μια ακατανίκητη δύναμη μόνο μέσα από την ιδεολογική ενοποίηση του στις αρχές του μαρξισμού που θα ενισχυθεί από την οργανωτική του ενότητα...» (Λένιν, Ένα Βήμα Μπροσ, Δύο Βήματα Πίσω)

Ο Λένιν έκανε πολλές προσπάθειες ενοποίησης του χώρου τους μήνες και τα χρόνια που ακολούθησαν τη διάσπαση του 1903, κάνοντας πολλές οργανωτικές παραχωρήσεις, όπως στο επίπεδο επάνδρωσης των διαφόρων πόστων του εκφραστικού οργάνου. Ενοποίησης του με κατοχυρωμένο το δικαίωμα της ύπαρξης ξεχωριστών πολιτικών πλατφόρμων /φραζιών.

Το 1905, με το ξέσπασμα της πρώτης Ρώσικης Επανάστασης, όταν οι κομματικές ομάδες

Μπολσεβίκων και Μενσεβίκων συνενώνονταν από μόνες τους, πάρθηκε απόφαση από την Κεντρική Επιτροπή για συνένωση, στην παρουσία του Λένιν που είχε επιστρέψει από την εξορία.

Καθορίστηκε μάλιστα και Συνέδριο της επανένωσης τον Μάη του 1906.

Που όμως δεν κατέ-

ληξε πουθενά λόγω της στάσης που τελικά κράτησαν οι μενσεβίκοι. Η Επανάσταση είχε ήδη αρχίσει να **«καταλαγιάζει και μαζί με αυτήν και το μαχητικό πνεύμα και οι αριστερές τοποθετήσεις των Μενσεβίκων»**.

Τα ενωτικά όμως καλέσματα του Λένιν που ήταν αταλάντευτη πολιτική του, οδήγησαν ώστε οι Μενσεβίκοι Διεθνιστές, μια φράξια των μενσεβίκων, να αποτελέσουν μέρος της πρώτης Σοβιετικής Κυβέρνησης.

Στις μαύρες μέρες που ακολούθησαν την ήττα της Ρώσικης Επανάστασης το 1905

Η περίπτωση Λουνατσάρσκι, αποτελεί ακόμα ένα παράδειγμα της μοναδικής πολιτικής ηθικής του Λένιν. Ο Λουνατσάρσκι (Anatoly Lunacharsky) αποβλήθηκε από τους Μπολσεβίκους το 1908 (Δεν έχω υπόψη μου άλλη περίπτωση αποβολών), στις πιο μαύρες εποχές για τον Μπολ-

σεβικισμό και το Ρωσικό εργατικό κίνημα. Μαύρες εποχές που ακολούθησαν την ήττα της εξέγερσης του 1905, την Γενική Δοκιμή, όπως θα πει ο Λένιν, της επανάστασης του 1917.

Μέσα στο κλίμα της βαριάς ήττας και μεγάλης οπισθοχώρησης, ο Λουντατσάρσκι, όπως και άλλοι, κατέληξε σε αυτό που ο Λένιν αποκάλεσε φιλοσοφικό μυστικισμό, στην εισαγωγή της θρησκείας στη σοσιαλιστική θεωρία. Κάτι που οδήγησε τον Λένιν στη θέση για ανάγκη αποβολής τους. Που όμως έστησε πάνω στην αναγωγή του ζητήματος στο επίπεδο της θεωρίας, γράφοντας το βιβλίο, **«Υλισμός και Εμπειριοκριτικισμός» (1908)**. Χρησιμοποίησε, ο μεγάλος επαναστάτης, την οδυνηρή εμπειρία των αποβολών για να ανεβάσει το θεωρητικό επίπεδο του κόμματος του ακόμα ένα σκαλοπάτι. Πόσο αλήθεια απέχει αυτό από τις σταλινικές διώξεις και διασυρμό προσωπικοτήτων που έφταναν μέχρι το βούρκο...

Τον Οκτώβρη του 1917, με την κατάληψη της εξουσίας, ο Λουντατσάρσκι γίνεται ο πρώτος Υπουργός Παιδείας – Επίτροπος του Λαού για την Παιδεία. Να την ανώτερη ηθική με την οποία αντιμετώπισε τελικά αυτούς των οποίων είχε κάποτε απαιτήσει την αποβολή:

«Το 1908 οι «αριστεροί» μπολσεβίκοι διαγράφηκαν από το κόμμα μας...». (Ο ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΣ, παιδική αρρώστια του κομμουνισμού). Δεν διστάζει όμως να συμπληρώσει, **«Οι «αριστεροί» — απ' τους οποίους πολλοί ήταν θαυμάσιοι επαναστάτες, που αργότερα έγιναν (και εξακολουθούν να είναι) άξια μέλη τού κομμουνιστικού κόμματος...».** (Το ίδιο)

Στα πρόθυρα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης.

Τις μέρες πριν την Οκτωβριανή Επανάσταση, ο Ζηνόβιεφ, το πιο γνωστό όνομα των μπολσεβίκων μετά από τον Λένιν, μέχρι εκείνη την εποχή τουλάχιστον (μαζί επέστρεψαν από την εξορία) και ο Κάμενεφ, και αυτός από τα πιο γνωστά ονόματα, αποκάλυψαν στον αστικό τύπο την απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής για την εξέγερση. Μια απόφαση που είχε παρθεί για να προλάβει νέους σχεδιασμούς της τότε κυβέρνησης για αιματοκύλισμα του κινήματος.

Λύγισαν μπροστά στο μέγεθος του εγχειρήματος, τις συνέπειες μιας πιθανής αποτυχίας, ποιος ξέρει; Ο Λένιν τους καταγγέλλει ως απεργασπάστες της Επανάστασης και ζητά την διαγραφή τους. Λίγες μόνο μέρες μετά ήταν και οι δύο μέλη της Σοβιετικής Κυβέρνησης. Το 1919, ο Ζηνόβιεφ ήταν ο Πρόεδρος στο πρώτο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Υπάρχει φυσικά το ερώτημα τι θα είχε γίνει με τους Ζηνόβιεφ και Κάμενεφ αν η εξέγερση αποτύγχανε. Ότι όμως δεν ακολούθησε περιθωριοποίηση και διωγμοί τους, και αντί αυτών ο Λένιν τους χρησιμοποίησε σε τόσο καίρια πόστα, παρά το εξαιρετικά σοβαρό ατόπημα τους, δείχνει και μια άλλη διάσταση της ηθικής του ανθρώπου.

Παρά την οξύτητα της γλώσσας του, δεν υπήρχε τίποτε το μνησικάκο, το εκδικητικό σε αυτό τον άνθρωπο. Ήταν τα πάντα ενταγμένα στην εξυπηρέτηση του σκοπού που δεν ήταν άλλος από την επιτυχία της σοσιαλιστικής επανάστασης. Και οι δυο, Ζηνόβιεφ και Κάμενεφ, ήταν σημαντικοί στο τιτάνιο έργο που οι μπολσεβίκοι είχαν μπροστά τους. Και αυτό μέτρησε πάνω από όλα.

Η φράξια του πολεμικού κομμουνισμού.

Όταν οι μπολσεβίκοι κατέλαβαν την εξουσία, μαινόταν ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος και τα γερμανικά στρατεύματα ήταν λίγα χιλιόμετρα έξω από την Πετρούπολη που ήταν τότε η πρωτεύουσα της χώρας.

Αντιλαμβανόμενος ο Λένιν τη βαθιά κούραση στο στράτευμα από αυτή την τεράστια ανθρωποσφαγή, και κάτω από τον κίνδυνο κατάλυσης του σοβιετικού κράτους, κατάθεσε τη θέση για υπογραφή συμφωνίας ειρήνης.

Πολύ σημαντικά στελέχη των μπολσεβίκων, όπως ο Μπουχάριν, διαφώνησαν θεωρώντας την υπογραφή συμφωνίας με τους ιμπεριαλιστές, ως προδοσία της διεθνούς επανάστασης.

Ο Λένιν τους παραχώρησε το δικαίωμα να οργανώσουν αντιπολίτευση /φράξια, κάτι που επί Στάλιν αποτέλεσε, όπως ήδη επισημάναμε, την πιο βαριά κατηγορία, ισοδύναμη με αυτή της εσχάτης προδοσίας. Έδωσε το δικαίωμα σε φράξια στις βάρβαρες συνθήκες του πολέμου, όπου η επίκληση τους ανάγκης για «εθνική» ενότητα θα ήταν η βάση πάνω στην οποία κάθε αστική κυβέρνηση θα έστηνε εκτελεστικά αποσπάσματα για τους διαφωνούντες.

Αυτή είναι η Λενινιστική κληρονομιά που διαφέρει από τις σταλινικές πρακτικές όσο το φως από το σκοτάδι. Στην οποία το κίνημα σήμερα πρέπει να ανατρέξει για εξαγωγή των πιο πολύτιμων συμπερασμάτων για τα επόμενα βήματα.

«... ίσως να είναι μόνο μικρή η υπερβολή αν πούμε πως η αφήγηση αυτής της προσπάθειας αποτελεί ένα «εγχειρίδιο της εξέγερσης», ένα διορθωτικό οδηγό για επίδοξους επαναστάτες που τόσο έχουν παρεξηγήσει το τί είναι επανάσταση, αυτούς που ονειρεύονται να τα βάλουν με την εξουσία με κοκτέιλ μολότοφ και λαθραία καλάσνικοφ...»

Θέμος Δημητρίου – Σωτήρης Βλάχος
Προδομένη Εξέγερση, Λευκωσία 2007
ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ: ARKADAŞ YAYINEVİ

Ένα χρονικό της εξέγερσης των Τουρκοκυπρίων το 2002-2004 και τα διδάγματά-της για τους Μαρξιστές.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

100 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

Στ' αχνάρια του Λένιν ένα αιώνα
μετά τη ρωσική επανάσταση

Τα κείμενα του 2010

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Ένα αιώνα μετά τη Ρώσικη Επανάσταση ο Θέμος Δημητρίου συζητά κρίσιμα θέματα της Λενινιστικής παράδοσης σε μια προσπάθεια κατανόησης της σημασίας-τους στο σημερινό κόσμο.

Τα κείμενα που περιέχονται στο βιβλίο «100 Χρόνια Μετά» προέκυψαν μέσα από την αναζήτηση για τη δημιουργία μιας επαναστατικής προσέγγισης που να αντιστοιχεί στις προκλήσεις του 21^{ου} αιώνα.

Ανάμεσα στα θέματα που περιλαμβάνονται στο βιβλίο είναι:

- Τί είναι Σοσιαλισμός;
- Και πάλι για το Μεταβατικό Πρόγραμμα
- Η 3^η Διεθνής και η δημιουργία Κομμουνιστικών κομμάτων
- Η «Λενινιστική θεωρία της Οργάνωσης»

σοσιαλιστικη
ΕΚΦΡΑΣΗ

ΚΥΒΕΛΗΣ 16, 1087 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

socialistiki.ekfrasi@cytanet.com.cy

Ιστοσελίδα: www.socialistikiekfrasi.com/
www.facebook.com/socialistiki.ekfrasi.cy